

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/243/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618200702
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5618200702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Kataríny Beniačovej, v právnom spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XXX, o zaplatenie 969,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6Csp/15/2018-67 zo dňa 07. augusta 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III. o trovách konania potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 6Csp/15/2018-67 zo dňa 07. 08. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 969,72 eur a úroky z omeškania 5 % ročne zo sumy 911,87 eur od 02. 10. 2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 12. 03. 2018 domáhal voči žalovanému zaplatenia 911,87 eur spolu s úrokom vo výške 57,13 eur, úrokom z omeškania 0,72 eur, úrokom 17,90 % ročne z istiny 911,87 eur od 22. 09. 2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 911,87 eur od 22. 09. 2017 do zaplatenia a úrokom z omeškania 5 % ročne z nezaplatených úrokov 57,13 eur od 22. 09. 2017 do zaplatenia na základe úverovej zmluvy zo dňa 05. 05. 2015.

Súd mal preukázané, že dňa 05. 05. 2015 žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalovanému bezúčelový úver vo výške 1.200,- eur s úrokovou sadzbou 17,90 % ročne, poplatkom za poskytnutie úveru 36,- eur, výškou anuitnej splátky 27,28 eur, termínom splatnosti prvej splátky 18. 05. 2015, s počtom splátok 72, splatných mesačne v 18. kalendárny deň. Celková splatnosť úveru bola určená na 19. 04. 2021, výška RPMN 21,25 %, priemerná RPMN 20,16 %, celková čiastka, ktorú mal klient zaplatiť, bola vyčíslená na 2.000,16 eur. Žalovaný uhradil žalobcovi sumu 682,- eur, z ktorej na úhradu úroku žalobca započítal sumu 393,87 eur a na istinu sumu 288,13 eur. Výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 21. 09. 2017 žalobca oznámil žalovanému rozhodnutie o predčasnej splatnosti úveru.

Súd dospel k záveru, že zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.

z.“), preto žalovaný bol počas trvania zmluvného vzťahu povinný splácať úver tak, ako bolo dojednané. Rovnako súd dospel k záveru, že žalobca bol oprávnený vyzvať žalovaného na predčasné splatenie úveru výzvou zo dňa 21. 09. 2017, keď predtým na túto možnosť žalovaného upozornil prípisom zo dňa 19. 07. 2017. Žalobca zosplatnil úver k 21. 09. 2017. V konaní bolo nesporné, že žalovaný do zosplatnenia úveru zaplatil sumu 682,- eur, z čoho veriteľ započítal na úhradu istiny čiastku 288,13 eur. Pretože žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.200,- eur, po započítaní tejto úhrady predstavuje dlh na istine 911,87 eur, preto súd v tejto časti žalobe vyhovel.

Do zosplatnenia úveru bol žalovaný povinný platiť i úroky z úveru dojednané v zmluve vo výške 17,90 % ročne. Z prepočtu žalobcu, ktorý žalovaný nenamietal, zmluvné úroky do zosplatnenia úveru predstavovali sumu 451,- eur. Zo splátok vykonaných žalovaným veriteľ započítal na úhradu úrokov sumu 393,87 eur, takže súd vyhovel žalobe aj v časti zmluvného úroku vo výške 53,13 eur.

Súd žalobe vyhovel aj v časti úroku z omeškania do zosplatnenia úveru vo výške 0,72 eur, nakoľko žalovaný nesplácal ani do zosplatnenia splátky vždy v dojednanej výške včas, pričom žalobca z dôvodu omeškania vyčíslil úroky z omeškania za dobu do 21. 09. 2017 sumou 0,93 eur, na úhradu týchto úrokov započítal sumu 0,21 eur.

Citujúc § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania od 01. 10. 2017. Žalobca zosplatnil úver ku dňu 21. 09. 2017, pričom žalovaného vyzval na uhradenie dlžnej sumy s príslušenstvom najneskôr do 01. 10. 2017. Preto súd nepriznal žalobcovi úroky z omeškania z istiny od 22. 09. 2017, ako požadoval, ale až od 02. 10. 2017, pretože do 01. 10. 2017 mohol žalovaný uhradiť dlh v lehote splatnosti určenej žalobcom.

Citujúc ust. § 503 ods. 1 až Obchodného zákonníka súd zamietol žalobu v časti uplatneného nároku na úroky z úveru vo výške 17,90 % ročne z istiny 911,87 eur od 22. 09. 2017 do zaplatenia. Súd konštatoval, že žalobcovi príslúchali zmluvne dojednané úroky z úveru len do zosplatnenia úveru, t. j. do 21. 09. 2017. Po zosplatnení úveru nastal stav, keď žalovaný ako dlžník už nemal právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, takže veriteľ nemôže inkasovať úroky, ktoré by mu patrili iba za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom.

Ako nedôvodný súd posúdil aj nárok žalobcu na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov úveru vo výške 57,13 eur od 22. 09. 2017 do zaplatenia. Úroky z omeškania aj úroky z úveru sú príslušenstvom pohľadávky, a preto oneskoreným zaplatením zmluvných úrokov nevzniká veriteľovi právo na úroky z omeškania (R 70/95). Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník totiž neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) pre prípad omeškania s platením iného príslušenstva pohľadávky (úrokov z úveru, Rc 5/2006), preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a nakoľko žalobu žalobcu zamietol len v časti uplatneného príslušenstva, priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súd prvej inštancie uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol, podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej vo vyhovení žalobe v celom rozsahu.

Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že dojednané úroky z úveru vo výške 17,90 % patria len do zosplatnenia úveru, t. j. do 21. 09. 2017 a že veriteľovi nevzniká právo na úroky z omeškania zo zmluvných úrokov z úveru. Rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti preto považoval za nesprávny, majúci za to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.).

Žalobca mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení.

Poukázal na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov a uvedené potvrdzuje aj § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky teda nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. V uvedenom žalobca odkázal na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne rozsudky Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31. 01. 2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici

č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29. 11. 2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07. 12. 2017 a 7Co/366/2017-84 zo dňa 30. 11. 2017 a iné.

K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dlhu žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21. 08. 2014, v zmysle ktorého zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali.

Poukázal tiež na návrh zákona, neskôr prijatý pod č. 106/2014 Z. z., z roku 2013, ktorým sa mal zmeniť a doplniť Občiansky zákonník v § 53 ods. 9 tak, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565, ktorá zmena však nebola nikdy legislatívne prijatá. Uvedené dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo potvrdzuje jeho dôvodnosť. Žalobca poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/62/2007 zo dňa 27. 03. 2008, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13. 06. 2017, č. k. 43Co/19/2017-103 zo dňa 29. 11. 2017, č. k. 16Co/111/2017-82 zo dňa 22. 03. 2018 či Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/143/2017-60 zo dňa 19. 04. 2018.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkový zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v napadnutej časti zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 C. s. p., odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

6. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v zamietajúcej časti, v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu, odvolací súd uvádza, že žalobca sa domáhal žalovaného plnenia zo zmluvy o úvere. Predmetná úverová zmluva, ako správne konštatoval i súd prvej inštancie, je absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom upraveným v Obchodnom zákonníku (§ 497 - § 507). Vychádzajúc z charakteru a povahy zmluvných strán (žalobcu ako finančnej inštitúcie - dodávateľa konajúceho v rámci jeho obchodnej činnosti, ktorou je, mimo iných, poskytovanie úverov a žalovaného ako fyzickej osoby - nepodnikateľa, ktorý pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci svojej obchodnej či podnikateľskej činnosti), ide však zároveň o spotrebiteľskú zmluvu, z ktorého dôvodu je potrebné na túto zmluvu aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.).

7. S poukazom na vyššie uvedené sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie, pokiaľ žalobcovi nepriznal úroky z úveru po jeho zosplatnení, v celom rozsahu stotožnil. V prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru veriteľ svojím jednostranným právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom disponuje oprávnením získať okamžite späť celú sumu požičaných finančných prostriedkov. V dôsledku toho na strane veriteľa odpadá časové obmedzenie obchodovania s peňažnými prostriedkami, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak spotrebiteľ už nemá právny titul mať prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa preto istina ďalej zmluvne neúročí. Vyplýva to z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplátou za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi, do doby splatnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18. 09. 2012, ktorý z ústavnoprávneho hľadiska akceptoval názor prijatý súdom prvej inštancie i v tejto veci, pokiaľ ide o vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí iba do splatnosti dlhu. Takýto výklad práva je primeraný, na čom nič nemení fakt, že v judikačnej praxi súdov je naďalej možné nájsť i odlišné názory/rozhodnutia.

8. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie i v časti zamietnutia nároku na úrok z omeškania uplatnený žalobcom z úroku z úveru. Tak v prípade úroku z úveru ako aj úroku z omeškania ide o príslušenstvo pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutá v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, v danom prípade o to viac, že ide o spotrebiteľský vzťah, na ktorý sa prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, resp. ustanovenia, ktoré sú v prospech spotrebiteľa. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorú sa v zmysle tohto ustanovenia a v náväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania z dojednaných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak sa teda rozumie pohľadávkou v zmysle úpravy obsiahnutej v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka istina (plnenie z hlavného peňažného záväzku), potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občiansko-právnym záväzkom, pomenováva príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu (s plnením hlavného peňažného záväzku) žiadať vedľa istiny. Pokiaľ teda okresný súd svoje závery založil na úvahe, podľa ktorej zákon (Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník) neumožňuje priznať príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z (úverových) úrokov, je jeho právne posúdenie vecne správne.

9. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na odlišné rozhodnutia krajských súdov, odvolací súd dáva do pozornosti celú radu rozhodnutí založených na rovnakých právnych záveroch ako napadnuté rozhodnutie (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/301/2015, 8Co/692/2014, 8Co/355/2017, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/615/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/322/2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014). Odvolací súd však zároveň dáva do pozornosti, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by bol pre ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach záväzný. Ustálenú rozhodovaciu prax predstavujú stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 základných princípov C. s. p. do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Odvolací súd pritom v tejto súvislosti opätovne poukazuje na závery už vyššie spomenutého rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18. 09. 2012.

10. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, pri rozhodovaní o ktorých súd správne aplikoval zásadu úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C. s. p., ako vecne správny potvrdil.

11. Vo zvyšnej časti (čo do výroku I., ktorým súd žalobe žalobcu v časti vyhovel), ktorá nebola napadnutá odvolaním žiadnej zo strán konania ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v

dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)